

distinta y d'ordre superior á les terrenes, sos individus estém units ab Jesucrist, el vincle es donchs espiritual, diví, mes com que 'l fi que persegueix es el be suprém y per consegüent es de capital interès pera la humanitat, resulta que en quant sigui necessari pera cumplir aquest fi, tot deurá estarhi subordinat. En nostre patria com en moltes altres el sentiment relligiós ha animat y sostingut sempre l'esprit patriótic, cosa que deuria tenirse molt present per comprendre nostre modo de ser y fonamentar la regeneració d'Espanya.

El patriotisme no está donchs en oposició ab la caritat cosmopolita y l'esprit relligiós, ans al contrari perque qui no estima als seus germans menos estimará als estranys y qui estima de veras als seus, comprendrá y respectará iguals sentiments en els forasters.

En quant á les diverses manifestacions del patriotisme se mantindrán en el seu degut ordre, si 's té present que al be general deu sacrificar-se 'l be particular, encara que no será exigible tal cosa quan se tracta sols de favorir á uns quants y no á tots, aixis per exemple, devant d'una necessitat general totes les regions deurán ajudarhi en lo que justament els hi correspongui, mes es aquest un punt que la falta de discerniment y de serenitat de criteri pot conduhir á les majors injusticies.

Pera aplicar degudament el sentiment patriótic en les actuals circumstancies, cada individuo tindria de comensar cumplint ab els debers de son càrrech y procurar regenerar sa familia, fonament y base de la societat y medint fins ahont pot arribar sa acció, procurar fomentar tot lo que tendeixi al progrés de son poble y de sa comarca y treballar ab constancia per reconstituir la Regió,

buscant l'harmonia dintre de l'Estat. No debém posar nostre confiança ab els polítichs que pretinguin dirigirnos, fins que reconeguim la personalitat y virtualitat de la Regió y á ella y á les demés entitats inferiors els hi donguim prompta vida oficial, necessaria pera regenerarse per si mateixes y totes unides portar la salvació y prosperitat d'Espanya.

Joseph Gassiot y Magret.

UN IDILI

I

Un corpulent roure qu' havia vist passar moltes generacions per la patriarcal casa de sos amos, abrigava sota son ramatje, tendre parella d'aymadors.

L'eura que nasquent al peu mateix de la soca s'enfilava amunt, enroscantse com llarga serp, era menjada per dues cabretes que pasturava la Palmira, gentil damisela de uns setze Junys, més bonica qu' un dia de primavera, ab una cabellera negra com les mores.

Rastrejava per allí un perdigué anglés pura casta Set-ter, que ab son allonsament y alegre cuetejar denotava seguir la petxa de les perdius que molt de jorn havian anat á la menjada; perteneixia aquest á n' en Ramonet, jove de divuyt anys, estudiant de dret en la Universitat, qu'aprofitant les vacances d'estiu passava la temporada á llur casa payral.

Son deliri per la cassera el feya martinejar y per aixó cada dia á trench d' auba era ja al bosch á sentir la cantada de les perdius.

La Palmira ab ses dos inseparables companyones sortia del antich casal de sos pares molt avans de sortir el